

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. **N** 228.

63de Møde.

Lorsdagen den 25de April.

(Fortf.)

Bregendahl: Det Forslag, som den sidste ærede Taler nu udtalte sig imod, og i hvis Stillelse jeg ogsaa har taget Deel, det er, navnlig forsaavidt jeg har havt Deel deri, nærmest stillet for at være et Møglingsforslag mellem det andet Forslag, som er stillet, og som gaaer ud paa en mere detailleret Revision ved Rigsdagen, og Udfæstet. Det har været mig klart, at, saaledes som den sidste ærede Taler udtalte, Rigsdagen vil faae en Bedømmelse af Sagens Afgjorelse igjennem en Revision af Statsregnskabet, idet naturligviis Udstedelsen af Obligationer og Udbetalingen af de contante Bederlagssummer i sin Tid vil komme ind i Statsregnskabet; men foruden at en saadan Revision, naar contante Udbetalinger ere fæste og Obligationerne ere udstedte, taber en Deel af sin Betydning, saa er det fornemmelig med Hensyn til at faae en Ende paa den hele Historie, om jeg saa maa sige, at jeg ogsaa har taget Deel i det stillede Forslag. Det er nemlig klart, saaledes som den ærede Ordfører har paavist, at der vil komme vistnok ikke faa Tilfælde, hvor Afgjorelsen vil blive overladt til Domstolene, der kan trække sig ud gjennem flere Aar inden den endelige Afgjorelse af saadanne Spørgsmaal. Man har ofte seet Forhandlinger, hvor det gjaldt om Forpligtelsen til at udføre visse communale Arbejder, naar Forpligtelsen afgang af Spørgsmaalet om privilegeret eller uprivilegeret Hartkorn, vore op til en Masse af Acter og trække sig ud i en Tid, som ingenlunde er ønskelig og ingenlunde er svarende til Spørgsmaalets Bigtighed. Derfor har jeg troet, at en saadan endelig Afgjorelse, som ikke er tilstede, undtagen igjennem de ordinaire Domstoles trende Instanser, at den var ønskelig. Med Hensyn

der til er det ikke blot en administrativ Forretning, som denne Commission skal udføre, men det bliver en Blanding af en administrativ og en dømmende Commission. Efter den hele Maade, hvorpaa Afsløsningsspørgsmaalet er taget og bliver gennemført, synes det ogsaa at være det Rette, at der ikke gaaes frem efter de strenge juridiske Beviisregler, men at Afgjorelsen støttes paa et billigt Skøn; og det vil ikke skee, naar Afgjorelsen saaledes skal skee ad de ordinaire Domstoles Vel.

Mourier: Naar jeg ikke har fundet mig foranlediget til at tiltræde det første af de 2de fremsatte Endringsforslag, da er det just ikke af den Grund, at jeg har havt Frygt for Talrevisioner; hermed kan dog Rigsdagen ikke fritages for at befatte sig, og det er ganske vist, at, dersom intet Andet imod Forslaget var at erindre, kunde man let komme ud over denne Betænkkelighed. Men hvad der i Særdeleshed gjør, at jeg troer at burde fraraade Thinget at gaae ind paa det omhandlede Endringsforslag, det er, at det forekommer mig, at derved Noget inddrages under Rigsdagen, som egentligen ligger udenfor de ved Grundloven betegnede Grændser for dennes Virkefæds. Efter Grundloven har Rigsdagen Andeel i den lovgivende Myndighed; det er i Kraft heraf, den voterer nærværende Lov, som vil give bestemte Regler for, hvor stor Erstatningen skal være, og hvilke Eiendomme den skal tillægges. Og ligesom Rigsdagen, ifølge Grundlovens § 52, har at votere den aarlige Finantslov, saaledes har den fremdeles ifølge § 53 Andeel i Revisionen af Statsregnskabet; men jeg skjønner ikke, at der er nogen Bestemmelse i den Række af Paragrapher i Grundloven, der handler om Rigsdagens Virkefæds, som kan føre til, at den skulde indlade sig paa en saadan speciel Revision af Afgjorelserne for enhver enkelt Eiendom, som den, Forslaget sigter til, og som skulde gaae forud for Obligationernes